

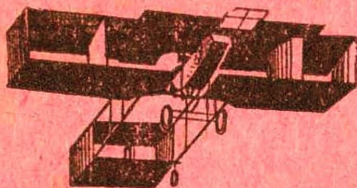
КАНАДИЙСЬКА БІБЛІОТЕКА Ч.14

М. Кріпенко

НА ВАКАЦІЯХ

Діточа картина з канадійського
життя на три дії.

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ

— 1927 —

Накладом В-ва "Промінь"
632 Селкірк Евіню, Вінніпег.
Вінніпег, — Ман.

Канадійська Бібліотека Число 14

М. Кріпенко

НА ВАКАЦІЯХ

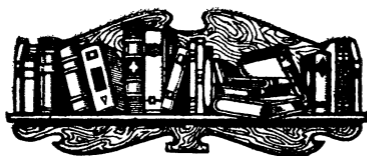

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

— 1927 —

Накладом В-ва "Промінь"
623 Selkirk Ave.
Winnipeg, Man.

Право передруку застережене.

НА ВАКАЦІЯХ

Сценічний образець на три дії
з життя українських дітей на
канадійській землі

Дієві Особи:

Федь	13 літ
Василь,	12 літ
Стефан,	11 літ
Ромко,	10 літ
Івась,	8 літ
Володко,	12 літ
Семен,	11 літ
Стефанія,	12 літ
Маруся,	11 літ
Ганя,	11 літ
Юлька,	10 літ
Оля,	8 літ
Учитель.	
збиточники	

ДІЯ ПЕРША

(Сцена представляє лісову поляну літною порою. На сцені стоять Семен і Володко з приборами до граня “бейзбалу”).

Сцена I.

Вол.: От тепер то я знаю, що нам добре жиється. Здається, що і в небі вже ліпше не може бути.

Сем.: Правду кажеш, Володку. Коби ті вакації якнайдовші були, то я би трохи віддихнув. А то все ходи тай ходи до тої школи, і не знати нащо.

Вол.: Та я вже не раз над тим думав, яка користь з тої школи. Мої тато навіть і підписатися не вміють, тай вже чотири роки тростісом, а я вже давно се знаю, ну тай пощо мені ходити тай голову собі псувати.

Сем.: Та тобі ще нічого. Ваш учитель вчить лиш до четвертої, а наш аж до пятої, а часом і довше. Повидумували якусь граматику, якихсь князів, тай якихсь гетьманів, на те, щоби нам лиш голови забивати.

Вол.: Колись то було добре, як ще не було тих українських учителів. Я памятаю як ще учили англійські, то тоді було добре. Тамті ніколи не вчили довше як до четвертої. А часом по полудни на павзу як зачнемо грати “бейзбал”, то граємо аж до четвертої, і тоді йдемо до дому.

Сем.: Я вже нераз то казав, тай тато кажуть нащо нам то го українського. Я коби ще трохи навчився по англійськи, тоді піду між Англійців і буду Англійцем.

Сцена 2.

(Входять: Федь, Василь, Ромко і Стефан).

Вас.: А то що сталося, що ви нині так рано прийшли?

Сем.: Та ми хотіли вам сказати, щоби ви йшли з нами в “безбал” гратися.

Федь: Таже нині неділя. Деж в неділю годиться грати.

Стеф.: Ви хлопці ліпше лишайтесь тут з нами, і будемо гратися якихсь гарних забавок, а потім Федь щось нам прочитає. Йому учитель дав дуже гарну книжку.

Вол.: На лиха мені його читання здалося! Я вже досить наслухався того в школі, так, що мені ще до тепер голова крутиться.

Ромко. (в сторону до Василя): То правда. Вона йому все крутиться.

Сцена 3.

(Входять: Стефаня, Галя, Маруся, Юлька і Оля зі збаночками в руках).

Стефаня: Але ми ягід назбирали! Дивіться, які гарні! (Розглядається) О, і Семен тут є! Тай Володко! От буде з ким гратися!

Ганя: Добре щось нагадала. Справді будемо гратися. А якої би то гратися?

Юлька: Граймося пташка.

Оля: Ні, ні, граймося “Олени”, бо я хочу співати.

Всі: “Олени”, “Олени”!

(Всі стають в коло, лиш Семен і Володко стоять на боці)

Маруся: А ви, хлопці, чому не йдете сюди?

Семен: Бо ми таких забавок не любимо.

Мар.: А яких же ви любите?

Вол.: Коли хлопці не хотіли йти з нами грати “бейзбал”, то

ми тепер не йдемо з вами гра-
тися.

Мар.: Ну, коли вони не хо-
чуть, то починаймо самі. (За-
бава починається. Діти співа-
ють.)

Мати Олена учить свої діти:

Гей же діти, гей же га,

Гей же га, гей же га,

Робіть діти, те що я,

Те, що я, те що я.

(Забава йде так: Діти роблять
коло, а одно стає в середині.
Всі співають, а коли прийдуть
до слів “робіть діти те що я”,
то всі мусять робити так, як
той, що в середині. Коли хто
помилиться, то йде в середину
і забава продовжується даль-
ше.)

(Підчас забави Семен і Во-
лодко лягають під деревами,
перекидаються, стають на го-
ловах і т. д. — Забава кінчить-
ся.)

Ромко: А тепер сідаймо тут під деревами. Федь казав, що прочитає нам щось гарного. (До Федя) Ну, Федьку, де твоя книжка?

Федь: Зараз, зараз! (Йде в сторону збиточників і бере книжку з під дерева. Володковіриває від него книжку і шпурляє в корчі).

Федь: (Здивовано) А тобі що Володку?

Вол.: (Сміється) Ха! ха! ха! Оттаке я роблю з книжками! Там їм місце! На те є вакації, щоби з книжками не панькати ся... А ти носишся з ними як курка з яйцем. (Оба сміються)

Стефанія: Володку, ти дуже милишся, коли таке думаєш. Ми на те не жиємо, щоби лиш їсти, спати та збитки робити. Нам треба старатися використати кожду хвилинку на щось пожиточного. Коли пора на за

баву, то ізабавитися можна, а ле самими забавками та збитками ти далеко не зайдеш. Ти і в школі не поводишся так, як треба; — не вчишся, збитки робиш.. Покайся Володку і не роби більше таких помилок.

Сем.: Володку, та ти будеш слухати, що вона тобі виспівує? Ще мало тобі того, що в школі наслухаєшся від учителя? А скажи-но їй щось такого, щоби вона більше не хотіла тебе вчити!

Вол.: Чекай, най вже вона скінчить свою лекцію.

Стефанія: Я вже скінчила. А ти як не хочеш тепер послухати доброї ради, то може хоч колись — але коби не за пізно.

Федь: Так, так, Володку. Ти повинен встидатися самий себе. Кілько ми тобі все говоримо, а кілько учитель, а ти все робиш своє... Я кажу тобі ще

раз, що як ти не поправишся, то ми з тобою ані гратися ані говорити більше не будемо.

Вол.: (Зривається) Як не хочете, то ще ліпше. Я також з вами не хочу більше здибатися. (До Семена) Ходім собі з відси. (Виходять, і навмисне перевертають збаночки з ягодами). До лиха з їх збаночками! Можна собі ноги пооббивати. (хвиля мовчанки).

Сцена 4.

Вас.: Нещасні вони... Тяжко їм прийдеться жити в світі, коли не покаються поки ще є час.

Ромко: Та що ми з ними вдіємо? Здається, що їм вже нічого не допоможе... Ми радше берімся до свого діла... Читай вже Федьку!

Федь: (Бере книжку) Добре, я починаю, а ви сідайте і уважно слухайте: (читає "Іван Під-

кова”)

Івась: Ох, які то колись були славні козаки. Я як виросту, то також буду таким козаком. Піду на Україну і буду тих Москалів і Поляків рубав, що наш край забрали.

Федь: Завзятий з тебе хлопець, Івасю. Але заки ти будеш козаком, то тобі треба добре навчитися рідного письма, і як найбільше читати та думати, а тоді без шаблі будеш міг ворогів рубати.

Івась: Ну, а де я навчуся, коли наш учитель не вчить по українськи?

ФЕДЬ: Та в тім і біда, що в вашій школі нема українського вчителя... Але скажи, чи ти маєш охоту вчитися по українськи?

ІВАСЬ: А чому ж би ні? Я так дуже люблю слухати як хто читає.

ФЕДЬ: Коли ти справді хочеш навчитися, то приходи до мене, коли лиш маєш час, а я тебе навчу.

ІВАСЬ: Добре, добре. Я ще нині вечером до тебе прийду.

РОМКО: Тай я також хочу вчитися.

ФЕДЬ: Добре. Приходи і ти — будете оба разом вчитися.

ІВАСЬ: Ні, най Ромко приходять до мене. Я його буду вчити. Йому до мене ближше.

МАРУСЯ: Ти, Олю, також не знаєш. Чи ти хочеш навчитися?

ОЛЯ: Та я вже давно хотіла, але що, тато тай мама не знають, а вчитель Англієць, ну — тай хто буде вчити?

МАРУСЯ: Не журися, Олю. Добре, що охота є. Я тебе навчу, як схочеш до мене приходити.

ОЛЯ: А коли приходити?

МАРУСЯ: Коли лиш маєш час. Можеш ще і нині прийти.

ОЛЯ: Добре, добре, я прийду... Тай Юлька також не знає.

СТЕФАНІЯ: Я буду Юльку вчити. Правда, Юльцю, ти будеш до мене приходити?

ОЛЯ: Буду, буду, — щоби лиш вуйна мене пускали, бо вони мене все заставляють маленьку Зосю бавити.

СТЕФАНІЯ: Ти вже сим не журися. Я попрошу твою вуйну, то вона буде тебе пускати, а як ні, то я буду до тебе приходити.

ФЕДЬ: Дуже гарно, що ви всі так щиро відноситеся до свого рідного. Як то буде гарно як ми всі будемо могли читати своєю рідною мовою... Я ще хотів вам про щось сказати, але може вже хочете бавитися?

ВАС: Ні, ні, — кажи!

ФЕДЬ: Я вчора читав в газеті, що в однім селі підчас вакацій школярі з'організували своє товариство, і кожної неділі мали свої сходини. На тих сходинах вони співали, декламували, читали і оповідали

гарні повісти та казки. Я думаю, що було б гарно як би і ми тут мали такі сходи.

ВАС: Справді се було б дуже гарно... Але де ми наберемо книжок?

ФЕДЬ: На се я вже маю раду. Учитель в нас лишив всі свої книжки і казав, що я можу їх уживати, коли схочу. Отже за книжки нам нема що журитися.

ВАС: Ну, як так, то всьо гаразд. Але чи всі годяться?

ВСІ: Годимося, годимося!

ФЕДЬ: Коли так, то тепер всі підемо до мене, а там виберемо з книжок всего, що нам потрібно, і на другу неділю будемо мати на сім місці свої перші сходи. (Виходять).

Заслона спадає.

ДІЯ ДРУГА

(Сцена та сама, що в першій дії.)

Сцена 1.

ВОЛ. (Злісно): Я йому се-го не подарую! Яке йому діло скаржитися мому татови?

СЕМ: Тай ще каже, що як не перепросимо його, то скаже всім, щоби нас бойкотували.

ВОЛ.: То він думає, що він наймудрійший! А ті всі дурні його слухають! Але я його ще провчу, що він поламає.

СЕМ: Я вчора довідався, що вони нині тут знов будуть—будуть мати якийсь концерт чи щось...

ВОЛ: Як так, то добре. Ми їм відплатимося... (Чути гамір за сценою). Чуєш? Вже ідуть.

СЕМ: Ховаймося! (Ховаються за сценою.)

Сцена 2.

(Входять: Федь, Ромко, Маруся, Ганя і Юлька).

ФЕДЬ: Отут найгарнійше місце для нас. Тут посідаємо під деревом і не буде нас сонце печи.

РОМКО: Справді тут гарно. Але ми нині за скоро прийшли, бо ще більше нікого нема.

ФЕДЬ: Щоби ми таке робили нім всі зійдуться?

МАРУСЯ: Ходім на ягоди.

ГАНЯ: Добре, добре. Ходім збирати ягоди. Там під горбом такі гарні!

ФЕДЬ: Ну, то ходім. Наїмося добре нім всі зійдуться.

РОМКО: Але що ми з книжками зробимо?

ФЕДЬ: А ось тут складім, під деревом. Їм тут нічого не станеться. Дощу може не буде.

Ганя: Зложім свої капелюхи тут. Нащо нам з ними носитися? (Складають капелюхи і і книжки під деревом і всі виходять.)

Сцена 3.

(Входять Семен і Володко).

ВОЛ: (Йде до книжок): Ага! Тепер ми порахуємося з ними! Вже вони сих книжок більше не будуть читати! (Бере книжки). Жаби будуть їх читати.

СЕМ: (Бере капелюхи): А сі кошики трохи намочимо в воді: може трохи м'ягчі будуть. (Бере газети). А сі газети порозвішуємо по осиках най ворони їх читають. (Входять сміючись).

Сцена 4.

(Входять: Василь Стефан і Оля.)

ВАС: Ну, і деб вони пішли? Ще перед хвилию було чути як говорили.

СТЕФАНІЯ: Може пішли на ягоди.

ВАС: Справді, може пішли на ягоди, бо вони і там тої неділі збирали. Ану, я покличу їх. (Гукає): Гей, гей, де ви?

ГОЛОС (зза сцени)! Ми тут,

ягоди збираємо! Зачекайте трохи, ми зараз там будемо!

ВАС: Не знати, чи ті мудрагелі і нині прийдуть? Я боюся що як прийдуть, то знов будемо мати з ними клопіт.

СТЕФАНІЯ: Я думаю, що Володко вже не прийде.

ВАС: А ти як гадаєш?

СТЕФАНІЯ: Бо хтось сказав його татови про те, що він виробляв минувшої неділі — ну, а ти знаєш, що його тато за се не похвалив.

ВАС: Як так, то Володко дістав трохи березової каші.

СТЕФАНІЯ: Так йому і треба. Може трохи розумнійшим стане.

ВАС: Мені здається, що йому вже нічо не допоможе. Він тепер ще більшє буде мститися на нас. Його вже така натура.

Сцена 5.

(Входять: Федь, Стефан, Ромко, Ганя, Маруся і Юлька).

ФЕДЬ: Чи вже є всі?

ВАС: Ще Івася нема.

ФЕДЬ: Я думаю, що ми не будемо на него чекати, бо не знати чи він прийде.

РОМКО: Він вчора був троха хорий, то може і не прийде.

ФЕДЬ: Коли так, то можемо вже починати.

ГАНЯ: А може би ми перше трохи побавились?

ВАС: Ні, перше починаймо свою програму. Гратися будемо на послідку.

ВСІ: Так, так! Перше починаймо програму.

СТЕФАН: Ну, то бери книжки, Федьку, і починаймо.

ФЕДЬ: (Іде до місця, де були книжки, шукає). Що се може бути? Де поділися книжки. Ти, Василю, не бачив?

ВАС: Які книжки? Я жадних книжок не бачив.

ФЕДЬ: Ми лишили їх під сим деревом.

ГАНЯ: А капелюхи наші є там?

ФЕДЬ: І капелюхів нема.

МАРУСЯ: (до Стефанії): Чи

не бачили ви тут кого як ви прийшли сюди?

СТЕФАН: Ні, ми нікого не бачили. Ми лиш чули, що якісь хлопці тут говорили. Ми думали, що то ви, але як прийшли, то нікого тут не було.

МАРУСЯ: Ми були аж там у яру. Ви нас не могли чути.

Сцена 6.

ІВАСЬ (входить поспішно): О, то ви ще не зачинали... А я думав, що запізно прийду.

РОМКО: Та ми вже хотіли починати, але наші книжки пропали.

ІВАСЬ: Як пропали? Звідки?

ФЕДЬ: Та ми ось тут все зложили і пішли ягоди збирати, а як вернули, то нічого не застали.

ІВАСЬ: А ті збиточники тут не були?

ВАС: Ні, ми їх не бачили.

ІВАСЬ: Тепер, як я йшов сюди, то я здибав їх коло мо-

ста. Вони розвішували по осиках якісь газети, і чогось дуже сміялися, а як мене побачили, то зараз побігли в ліс.

ФЕДЬ: Може і справді вони тут були тай задумали нам збитки зробити.

РОМКО: А вже ж що то вони! Таже книжки та газети самі не поховалися.

МАРУСЯ: Так, так, се їх робота. Володко всюди говорив, що відплатиться Федеви.

ФЕДЬ: Та я певний, що то вони. Тепер нам лиш треба подумати, що ми маємо з ними діяти, як їх покарати.

ВАС: Я скажу Володковому татови, нехай його хоч добре вибе.

ФЕДЬ: Ні, се йому не допоможе. Ми йому дамо иншу кару. Ви знаєте, що Семен на другий тиждень вертає до міста і Володко лишиться самий. Отже ми всі постановім, що до него ніхто ані слова не промовить так довго аж доки він не поправиться.

ВСІ: Гаразд, гаразд Так

найліпше.

РОМКО: Як се його не навів де на розум, то здається, що більше нічого йому не допоможе.

МАРУСЯ: Ну, і що тепер буде з капелюхами та з книжками?

ВАС: Ходім, може ще відшукаємо.

ОЛЯ (плачучи): А що вуйна скаже мені за капелюх? Вона така недобра! Я навіть боюся іти до дому.

СТЕФАНІЯ: Не плач, Олю, ми ще може найдемо, а як ні, то я піду з тобою і буду просити вуйну, щоби тебе не сварила, бо ти тому не винна. (Виходять всі.)

Заслона спадає.

ДІЯ ТРЕТЯ

(Сцена та ж що в першій дії).

Сцена 1.

(Входять діти і складають книжки під деревом).

ВАС: Тепер то вже можемо безпечно лишати наші книжки. Я думаю, що вже ніхто не схоче нам робити збитки.

МАРУСЯ: Семен напевно не прийде, бо він з ліжка не може встати, а Володко не знати чи коли забуде свої примхи?

ФЕДЬ: Ні, Володко вже не такий як був. Він вчора приходив до мене і просив, щоби йому простити. Він заявив, що від тепер буде добрим хлопцем і дуже просив, щоби ми його до себе прийняли.

РОМКО: Я завважив, що від коли Семена не стало, то він цілком змінився. Мені виглядає, що то Семен всему був винен.

ВАС: Може і так. Однак Володкови се вийшло на користь, але бідний Семен мусить тепер терпіти. Як йому там тяжко в шпитали.

ФЕДЬ: Ну, щож, він самий собі винен. Нехай би був не лазив по деревах.

РОМКО: Замість робити

Щось доброго, то він лазив по деревах і бідним пташкам гнізда рабував. Отже за се тепер має кару.

СТЕФАНІЯ: Се правда. Що ті бідні пташки йому завинили? За те, що вони вилапують комахи і визбирують хробаки, то ми так маємо їм відплачуватися? Як би тих пташок не стало, то і ми не мали б чого тут бути, бо хробаки та комахи все поїли би.

ФЕДЬ: Що сталося то вже не вернеться. Семен мусить самий за се відпокутувати. А для других з сего хай буде наука.

ВАС: Ну, а що з Володком зробимо? Приймемо його, чи ні?

МАРУСЯ: Коли він дійсно хоче поправитися, то чому ж би ні?

ФЕДЬ: Тай я так думаю. Як хоче поправитися, то гаразд, а як ні, то ми знаємо, що з ним зробити.

ВСІ: Так, так, приймім його.

ФЕДЬ: Ну, як так, то гаразд!

(Входить Володко і стає на боці. Всі звертають на него очі. Хвиля мовчанки).

Сцена 2.

Федь: Ну, Володку, ходи блище, не бійся. ми тобі нічого злого не вдіємо. Ми всі раді, що ти хочеш поправитися.

ВОЇ: Так! Я хочу поправитися, але я не знаю, чи ви можете мені простити все те, що я вам вчинив?.. Я вже більше таким не буду... Буду старатися добро робити...

ФЕДЬ: Нічого, Володку. Покаятися ніколи не пізно. Коли ти справді хочеш поправитися, то ми тебе дуже радо приймемо.

СТЕФАНІЯ: Так, Володку, покайся, і старайся бути добрим хлопцем. Забудь за те, що ти будеш "англіком"; вчися як найбільше свого рідного і будь щирим Українцем. Чу-

жого також вчися як найбільше, бо без сего тут тяжко обійтися, але все памятай за своє рідне і дорожи ним як святими річами.

ВОЛ: Я буду все старатися так робити.

ФЕДЬ: Ну, то гаразд! Маємо одного члена більше. А тепер берімся до діла і починаймо програму, бо час вже досить пізний. Отже сідайте, і, — як звичайно, — насам перед буде вибір председателя.

РОМКО: Я вношу, щоби Федь був председателем.

ВАС: Я попираю.

ВСІ: Так, так! Най Федь буде.

ФЕДЬ: Коли така ваша воля, то я насам перед хочу вам щиро подякувати за вибір, і зараз пічнемо програму... На початок Ганя віддеклямує “Учітеся брати мої.”

Ганя: (Виходить і деклямує. Після деклямації оплески).

ФЕДЬ: Отак колись співав

наш незабутний Кобзар Тарас. Сі слова повинні бути для нас святими, бо коли ми будемо своє забувати, то скорше чи пізніше за се спаде на нас кара. А тепер заспіваємо пісню “Не пора!” (або: “Клич Рідної Школи.”) (Всі встають і співають).

А тепер Василь прочитає нам щось гарного про нашого кобзаря. (Василь встає і читає):

“Йому тринадцятий минав,
Він пас ягнята за селом,
І серцем чистим він пізнав.
Біль народу, що був рабом.
Пішов по селах в Божу путь
І бачив кривду в кожний час
І сльози народу у грудь
Збирав як перли наш Тарас.
Ішов полями по межі:
На панщині народ терпів,—
І сіяв ниви все чужі,
Та не для себе, для панів.
Як виріс лиш, то кобзу він
До своїх рук пророчих взяв,
І в звуках духа свого струн,

Він плач народу передав.
І сльози-перли він зберіг,
І кинув їх в бурливий день —
На чорний рідний переліг,
І став співцем нових пісень.
І ні тюрма, ні пострах кар
Не мали сил пірвати струн;
Найкращу пісню дав нам в
дар

Найкращий син, України син.

ФЕДЬ: От такий то був наш
незабутний Кобзар Шевченко.
Він любив свій поневолений на-
рід понад все в світі і віддав
для него все, що йому було
найдороще. І ми повинні його
наслідувати, і не забувати, що
ми є синами тої України, за ко-
тру він боровся і терпів ціле
життє.

Сцена 3.

(Входить учитель.)

ВСІ: Учитель, учитель! (У-
сі зриваються і біжать до не-
го).

УЧИТЕЛЬ: Гарзд! Гарзд,
діти! Славно ви поступаєте!
Гарні з вас Українці! Колиб

так були поступали всі українські діти, то наш нарід був би уже давно на волі. О, і Володко з вами?!

ВАС: Так: Володко приобіцяв, що буде добрим хлопцем і ми його прийняли до свого товариства.

УЧИТЕЛЬ: Се дуже гарно, Володку. Будь чемним, учися. Не роби нікому збитків, то тебе всі полюблять і все будеш чутися щасливим. (До всіх): Я ще в місті довідався про ваше товариство і поспішив, щоби вас ще тут застати. За вашу доброту я вам привіз отсі книжочки, щоби ви читали і на далі так поступали. (Роздає книжочки. До Юльки): А тобі, Юльцю, отся з образцями, а як навчишся читати, то я дам тобі другу.

Юлька: Я вже знаю читати.

УЧИТЕЛЬ: Дійсно? А тебе хто навчив?

ЮЛЬКА. Мене Стефаня навчила.

ОЛЯ: А мене Маруся.

ГАНЯ: Тай Івась і Ромко у-
же знають.

Ромко (Розтворює книжку):
Я се вже знаю.

УЧИТЕЛЬ: А хто тебе на-
вчив?

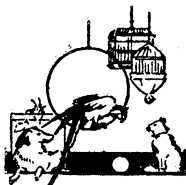
РОМКО: Мене Василь на-
вчив.

УЧИТЕЛЬ: Гаразд, гаразд,
діти! Се для мене велика не-
сподіванка і велика радість.
Поступайте так на дальше і все
любіть своє рідне. Старайтеся
бути щирими та примірними У-
країнцями. Жийте в згоді, у-
чіться як найбільше чужого а й
не цурайтесь свого рідного. Ли-
ше в такий спосіб ми зможемо
побороти темноту і здобути
волю нашій Україні.

(Всі формують живий образ
і співають "О Україно.")

УВАГА!

Ті що виставляють на сцені діточі картини з журналу “Промінь” або з книжочок виданих Видавництвом “Промінь,” зволіють ласкаво зараз по виставі прислати певну частину з доходу концерту або представлення на піддержанне одинокого просвітного видавництва для української молодіжи.

НОВІ КНИЖКИ

- Чарівні очі ..... 40ц.
Сотня Перлин, вірші кан. у-
чителя з ілюстраціями .40
Вибір Фаху, знаменита книж-
ка для молоді 25ц
Фіялочки, цікаве оповіда-
нне з образками. Ціна .15
Шкільництво на Кубані ... 15с
Атлетика 60 цт., в оправі .. 90с
Дяк Учителем, діточа коме-
дійка на одну дію .15
Витай Весно! Діточа кар-
тина в однім акті Ціна .10
В Студії Майстра, чудове о-
повідання з ілюстрація-
ми, ціна ..... .15
Невдалий Іспит, трагікодій-
ка на одну дію, для дітей.
Ціна ..... .15
Химери Славка, діточе пред-
ставленне на 1 дію 15
Славко в Тарапатах, діточе
представленне на 1 дію .15

Дяко-учитель в Школі, діточа сцена, дуже весела, написав М. Петрівський 10с

Лісовий Огонь, зворушаюче оповідання з днів перших поселенців в Канаді. Ілюстроване .10

Декляматор для канадійсько-американських дітей. .40
Містить понад сотню оригінальних віршів.

Киця-Бабка, діточа сцена на одну дію. Ціна .10

Кобзар Т. Шевченка, цаль і пів груба книга лише 75ц.

На Вакаціях, діточа сцена на три дії 30

Різдвяна Ніч, — се є нова книжка, представлення на 2 дії для дітей з канадійського життя. Ціна . . . . . 30ц.

Бажання Славка, цікаве .05

"PROMIN"

**623 Selkirk Ave.
Winnipeg, Man.**

ВИ Є ПАНОМ СВОЄЇ БУДУЧНОСТІ!

Ви будете народом сильним, могучим, як ще до свого числа розвинете умову силу духа і волі.

Ви це зробите тоді, як кожда українська дитина буде мати і читати якнайбільше своїх рідних діточих книжок і діточих часописей. Коли в кожній хаті буде своя рідна бібліотека.

Передплачуйте "Промінь"

перший і одинокий ілюстрований журнал для укр. молодіжи в Канаді і Злучених Державах. Виходить місячно і обнімає 36 сторін друку. Містить лише нові і цінні праці нових письменників.

Річна передплата в Канаді виносить \$1.50, в Америці \$1.75

Спішіть з передплатою ще нині і піддержуйте одиноке просвітне Видавництво для добра укр. дітей з яких має бути нарід гідний і сильний.

Видавництво "Промінь"

623 Selkirk Ave.

Winnipeg, Man.